

Daniels bok – nummer ett hundre og sekstifem

Å avdekke det profetiske teppet: Fra Aleksander den store til det moderne Roma

Jeff Pippenger

2024-03-29

Vi skal nå betrakte den historien som fant sted i kjølvannet av Aleksander den stores plutselige død, og som representerer året 538 fram til endetiden i 1798.

Og når han har stått fram, skal hans rike brytes ned og deles mot himmelens fire vinder; men ikke gå til hans etterkommere, heller ikke svare til det herredømme som han hersket med. For hans rike skal rykkes opp og tilfalle andre enn dem. Og kongen i sør skal bli sterk, og en av hans fyrster; men han skal bli sterkere enn ham og få herredømme; hans herredømme skal være et stort herredømme. Og ved slutten av noen år skal de forene seg; for kongens datter fra sør skal komme til kongen i nord for å inngå en overenskomst. Men hun skal ikke beholde armens kraft; heller ikke skal han bli stående, ei heller hans arm. Men hun skal overgis, og de som førte henne dit, og han som avlet henne, og han som styrket henne i disse tider. Men fra en gren av hennes røtter skal en stå fram i hans sted; han skal komme med en hær og trenge inn i borgen til kongen i nord, og han skal fare fram mot dem og få overtaket. Også deres guder skal han føre som fanger til Egypt, sammen med deres fyrster og deres kostbare kar av sølv og gull; og han skal holde stand i flere år enn kongen i nord. Så skal kongen i sør komme inn i sitt rike og vende tilbake til sitt eget land. Daniel 11:4–9.

Til slutt, etter at Aleksander den stores rike var blitt splittet, ble de som kjempet om herredømmet over det tidligere riket, redusert til to hovedriket. Det ene riket kontrollerte den sørlige delen av Aleksanders tidligere imperium, og det andre kontrollerte den nordlige delen. Fra dette punktet i den profetiske fortellingen blir de ganske enkelt identifisert som kongen i sør og kongen i nord. Når kampen om verdensherredømmet har nådd det punkt hvor den bare fremstilles som en strid mellom kongen i nord og kongen i sør, fortsetter symbolene på disse to rikene gjennom hele kapitlet.

I vers fem blir kongen i sør grunnfestet, og han er sterk, men også kongen i nord er sterk, og hans rike er større. Deretter, i vers seks, foreslår kongen i sør en allianse med det nordlige riket. Fredspakten blir stadfestet ved at kongen i sør gir sin datter til kongen i nord, slik at kongen i nord kunne gifte seg med henne og stadfeste deres allianse ved et familieband. Kongen i nord samtykket, satte til side sin hustru og giftet seg med prinsessen fra sør, og alliansen ble iverksatt.

Til slutt føder den sørlige prinsessen et guttebarn, men til sist ble den nordlige kongen trett av sin nye hustru og skjøv henne til side, slik han hadde gjort med sin første hustru, og tar sin første hustru tilbake; men så snart den opprinnelige hustruen blir gjeninnsatt og får anledning, dreper hun kongen i nord, hans sørlige brud, hennes barn og hele hennes egyptiske følge. Handlingen der den opprinnelige hustruen myrder den sørlige prinsessen og hennes barn, fyller den sørlige prinsessens familie med vrede, og en av hennes brødre reiser opp en hær og angriper det nordlige kongeriket.

Den sørlige hæren seirer over den nordlige kongen, og den første hustruen som myrdet den nordlige kongen, hans sørlige brud og barn blir deretter henrettet. Den opprinnelige hustruens sønn, som var blitt innsatt som den regjerende kongen i nord ved sin fars død, blir tatt til fange og ført tilbake til Egypt av den sørlige kongen, sammen med noen egyptiske gjenstander og avgudsbilder som tidligere var blitt tatt fra det sørlige riket av det nordlige riket i tidligere slag. Vel framme i Egypt faller den tilfangetatte nordlige kongen av en hest og dør. Uriah Smith identifiserer historien slik.

«VERS 6. Og ved årenes ende skal de slutte seg sammen; for sydens konges datter skal komme til nordens konge for å inngå en overenskomst; men hun skal ikke beholde armens kraft, og heller ikke skal han bli stående, ei heller hans arm; men hun skal bli overgitt, og de som førte henne dit, og han som avlet henne, og han som styrket henne i disse tider.»

«Det var hyppige kriger mellom kongene av Egypt og Syria. Særlig var dette tilfellet med Ptolemaios Filadelfos, Egypts andre konge, og Antiokos Theos, Syrias tredje konge. Til slutt ble de enige om å slutte fred på den betingelse at Antiokos Theos skulle forstøte sin tidligere hustru, Laodike, og hennes to sønner, og gifte seg med Berenike, datter av Ptolemaios Filadelfos. Ptolemaios førte derfor sin datter til Antiokos og gav med henne en umåtelig medgift.»

«Men hun skal ikke beholde armens makt»; det vil si hennes innflytelse og makt hos Antiokus. Og slik viste det seg; en tid kort etter lot Antiokus, i en kjærlighetsrus, sin tidligere hustru Laodike og hennes barn igjen komme tilbake til hoffet. Deretter sier profetien: «Heller ikke skal han [Antiokus] bli stående, ei heller hans arm», eller ætt. Da Laodike var gjeninnsatt i gunst og makt, fryktet hun at Antiokus, i sitt omskiftelige sinn, på ny skulle vanære henne og kalle Berenike tilbake; og da hun innså at intet mindre enn hans død ville være et virksomt vern mot en slik mulighet, lot hun ham kort tid etter forgifte. Heller ikke etterfulgte hans ætt ved Berenike ham i riket; for Laodike styrte forholdene slik at hun sikret tronen for sin eldste sønn, Seleukos Kallinikos.

«Men en slik ugudelighet kunne ikke lenge forbli ustraffet, slik profetien videre forutsier, og den senere historie viser.»

«‘VERS 7. Men en avlegger fra hennes røtter skal stå fram i hans sted; han skal komme med en hær og trenge inn i festningen til kongen i nord, og han skal gå fram mot dem og seire. 8. Og også deres guder skal han føre som fanger til Egypt, sammen med deres fyrster og deres kostbare kar av sølv og gull; og han skal bestå i flere år enn kongen i nord. 9. Så skal kongen i sør komme inn i sitt rike og vende tilbake til sitt eget land.’»

«Denne gren av samme rot som Berenike var hennes bror, Ptolemaios Euergetes. Så snart han hadde etterfulgt sin far, Ptolemaios Filadelfos, på Egypts trone, og brennende av begjær etter å hevne sin søster Berenikes død, samlet han en uhyre stor hær og invaderte nordkongens område, det vil si Seleukos Kallinikos’, han som sammen med sin mor, Laodike, hersket i Syria. Og han fikk overtaket over dem, ja, helt til erobringen av Syria, Kilikia, de øvre områdene bortenfor Eufrat og nesten hele Asia. Men da han hørte at det var oppstått et opprør i Egypt som krevde hans hjemkomst, plyndret han Seleukos’ rike og tok førti tusen talenter sølv

og kostbare kar, og to tusen fem hundre gudebilder. Blant disse var de bildene som Kambyses tidligere hadde tatt fra Egypt og ført til Persia. Egypterne, som helt og holdent var hengitt til avgudsdyrkelse, gav Ptolemaios tittelen Euergetes, eller Velgjøreren, som en hedersbevisning fordi han således, etter mange år, hadde ført deres bortførte guder tilbake.»

«Dette er, ifølge biskop Newton, Hieronymus' fremstilling, hentet fra oldtidens historieskrivere; men det finnes, sier han, fremdeles bevarte forfattere som bekrefter flere av de samme enkelthetene. Appian forteller oss at etter at Laodike hadde drept Antiokos, og etter ham både Berenike og hennes barn, invaderte Ptolemaios, sønn av Filadelfos, Syria for å hevne disse mordene, drepte Laodike og trengte frem så langt som til Babylon. Av Polybios lærer vi at Ptolemaios, med tilnavnet Euergetes, sterkt opprørt over den grusomme behandlingen av sin søster Berenike, drog med en hær inn i Syria og inntok byen Seleukia, som i noen år deretter ble holdt av garnisoner under Egypts konger. Slik trengte han inn i nordkongens festning. Polybios hevder at Ptolemaios gjorde seg til herre over hele landet fra Taurusfjellet og helt til India, uten krig eller slag; men han tilskriver det ved en feil til faren i stedet for sønnen. Justin fastslår at dersom Ptolemaios ikke var blitt kalt tilbake til Egypt på grunn av et indre opprør, ville han ha tatt hele Selevkos' rike i besittelse. Sydens konge kom således inn under nordkongens herredømme og vendte tilbake til sitt eget land, slik profeten hadde forutsagt. Og han levde også flere år lenger enn nordens konge; for Selevkos Kallinikos døde i landflyktighet ved et fall fra sin hest, og Ptolemaios Euergetes overlevde ham med fire eller fem år.» Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 250–252.

Et profetisk kjennetegn ved Roma, og derfor ved kongen i nord, er at for å bli etablert på tronen må tre geografiske hindringer overvinnes. Den første kongen i nord i kjølvannet av Alexanders oppbrutte rike ble etablert av Seleukos Nikator, som hadde tjent som general for Ptolemaios (kongen i sør) en kort stund mellom 316 og 312 f.Kr. Vers fem omtaler dette forhold når det sier: «Og kongen i sør skal bli sterk, og en av hans fyrster; og han skal bli sterkere enn ham.» Ptolemaios var kongen i sør, og han hadde en general (en av hans fyrster) som var bestemt til å bli sterkere enn Ptolemaios, og den siste setningen i vers fem sier: «og få herredømme; hans herredømme skal være et stort herredømme.» Ptolemaios' general Seleukos skulle bli den første kongen i nord. Men for at Seleukos skulle bli kongen i nord, måtte han skille seg fra kongen i sør og deretter erobre tre geografiske områder.

Det første området som ble erobret av Seleukos, var Østen i 301 f.Kr. Deretter erobret han Vesten (som hadde vært holdt av Kassanders etterfølger) i 286 f.Kr., og så tok han sitt tredje territorium i nord da han beseiret Lysimakhos i 281 f.Kr. Kongen i nord ble innsatt på tronen i 281 f.Kr.

Fredstraktaten som senere ble inngått med kongen i sør, fant sted i 252 f.Kr. Seks år senere, i 246 f.Kr., ble Berenike (den sørlige prinsessen), hennes sønn og hele hennes følge drept. Kongen i sør tok deretter til fange Laodikos' sønn, Selevkos Kallinikos, og førte ham med seg tilbake til Egypt, hvor han døde etter å ha falt av en hest. Den første kongen i nord regjerte fra 281 f.Kr. til 246 f.Kr., hvilket utgjør trettifem år.

Den første kongen i nord i kapittel elleve overvant tre geografiske hindringer for å bli etablert på tronen. Det hedenske Roma overvant også tre geografiske hindringer for å bli etablert på tronen [se

Daniel 8:9], og det pavelige Roma overvant tre geografiske hindringer for å bli etablert på tronen [se Daniel 7:20]. Det moderne Roma overvinner også tre geografiske hindringer for å bli etablert på tronen [se Daniel 11:40–43].

Da den først var blitt innsatt på tronen, regjerte den første kongen i nord i trettifem år. Da den først var blitt innsatt på tronen, regjerte det hedenske Roma i «en tid» (tre hundre og seksti år). Da den først var blitt innsatt på tronen, regjerte det pavelige Roma i «en tid, tider og en halv tid» (ett tusen to hundre og seksti år). Da den først var blitt innsatt på tronen, vil det moderne Roma regjere i symbolske førtito måneder (også omtalt som «en time»).

Søster White forteller oss at «mye av den historien som er nedtegnet i Daniel kapittel elleve, skal bli gjentatt». Deretter siterer hun vers trettien til og med trettiseks og sier: «scener som ligner dem som er beskrevet i disse ordene, vil finne sted.» I disse versene blir det pavelige Roma (ødeleggelsens styggedom) «satt» på tronen i 538, og deretter forfølger det Guds folk i «mange dager» (ett tusen to hundre og seksti år), inntil den første «harme» er fullbyrdet i 1798. Historien i vers trettien til trettiseks blir gjentatt i de seks siste versene i kapittel elleve, men historien ble også fullkomment forutskygget i vers fem til ni.

Innstiftelsen av Seleukos som kongen i nord i 281 f.Kr. samsvarer med året 538. Begge representerer tronbestigelsen til kongen i nord ved avslutningen av erobringen av tre geografiske hindringer. Perioden med pavelig herredømme uttrykkes på flere måter: tolv hundre og seksti dager, førtito måneder, en tid, tider og en halv tid, et rom, og tre og et halvt år. Seleukos' styre varte i trettifem år, og en tidel, eller en tiende, av trettifem er tre og et halvt. En tiendedel av trettifem år uttrykkes også som «tre komma fem» (3,5) år. «Tre og et halvt» er et symbol på perioden med pavelig herredømme.

Pavedømmet fikk sitt dødssår i 1798 da Sydens konge, Napoleon Bonaparte (som betyr den «lykkelige sønn»), sendte sin general for å ta paven til fange. Et år senere, i 1799, døde paven i eksil, slik også den første kongen i nord gjorde, han som også var blitt ført i fangenskap av Sydens konge. Seleukos Kallinikos døde ved å falle av en hest mens han var fange i Egypt. Paven er den som red på dyret. Dyret representerte det politiske systemet som paven benyttet for å utføre sine sataniske gjerninger. Dette dyret ble drept i 1798, og paven som hadde ridd på og hersket over dyret, døde et år senere. Seleukos Kallinikos døde ved å falle av en hest (dyret han red på). Pavedømmets fangenskap i 1798 og 1799 ble fullkomment forutbildet ved den første kongen i nords fangenskap.

Det som førte den sørlige konges vrede over den nordlige kongen, var en brutt fredstraktat, framstilt ved at Berenike (den sørlige bruden) ble satt til side og deretter drept av Laodike. Napoleon hadde i 1797 inngått en fredstraktat mellom det revolusjonære Frankrike og pavestatene. Traktaten ble oppkalt etter byen Tolentino i Ancona, Italia, der den var blitt undertegnet. Den opphørte formelt i februar 1798, da Frankrike tok paven til fange. Årsaken til at traktaten ble opphevet, var Frankrikes bestrebelser på å utbre sin revolusjon.

Napoleons general Duphot var i Roma i 1797 som en del av den franske ekspedisjonsstyrken utsendt av Direktoret, Frankrikes daværende styrende regjering. Hensikten med den franske

ekspedisjonen til Italia, som innbefattet general Duphots nærvær i Roma, var å støtte den romerske republikk, en kortlivet klientstat opprettet av franske revolusjonære styrker på Den italienske halvøy. Franskmennene var i denne perioden aktivt engasjert i å støtte revolusjonære bevegelser og utbre revolusjonære idealer over hele Europa. I Italia søkte de å styrte monarkier og opprette republikker etter mønster av den franske republikk.

Duphots nærvær og handlinger i Roma vakte motstand fra konservative fraksjoner, herunder tilhengere av Kirkestaten og lokale aristokrater. I desember 1797, under en konfrontasjon mellom franske tropper og tilhengere av Kirkestaten, ble general Duphot myrdet, og dermed ble påskuddet etablert for at Napoleon året etter kunne sende general Berthier for å ta paven til fange. En brutt fredstraktat mellom kongene i sør og nord gav i begge historieskildringer motivasjonen for at kongen i nord ble tatt til fange av kongen i sør.

Vers åtte sier: «skal også føre deres guder, med deres fyrster og med deres kostbare kar av sølv og gull, bort som fanger til Egypt.» Da Ptolemaios vendte tilbake til Egypt til oppfyllelse av dette verset, gav egypterne ham tittelen «Euergetes» (Velgjøreren), som en hedersbevisning for hans gjerning med å føre tilbake deres avgudsbilder og gjenstander som tidligere var blitt tatt fra dem av kongen i nord. I 1798 fant franskmennenes plyndring av Roma sted. Historikerne beretter at det på én eneste dag ble sett fem hundre hestekjøretøyer, under sterk militær bevoktning, forlate byen.

Prosesjonen omfattet et umåtelig antall antikke skulpturer og renessansemalerier som Frankrike tilegnet seg i samsvar med den brutte fredstraktaten i Tolentino. Blant disse kunstverkene var Laokoon-gruppen, Apollo fra Belvedere, Den døende galler, Amor og Psyke, Ariadne på Naxos, Medici-Venus og de kolossale skikkelsene av Tiberen og Nilen; tapeter og malerier av Rafael, deriblant Forklarelsen, Madonna di Foligno, Madonna della Sedia, Tizians Santa Conversazione; og mange andre verk. Det var først flere år senere at disse stjalne skattene ble utstilt i Musée Napoléonien i Louvre, som ble åpnet i 1807. Slik Ptolemaios ble feiret for å ha gitt egypternes skatter tilbake, ble skattene som var ført bort fra Roma, plassert i den delen av museet som bar Napoleons navn.

Vers fem til og med ni er en fullkommen parallell til historien som begynner i året 538 og ender i 1798 og 1799. De svarer til vers trettién til og med trettiseks, noe som er framstilt i de siste seks versene i kapitlet, som beskriver den endelige myndiggjøringen av det moderne Roma idet det overvinner tre hindringer, og til sist kommer til sin ende uten at noen hjelper det. Vers ti behandler deretter historien i 1989.

Men hans sønner skal ruste seg og samle en mengde store stridskrefter; og én av dem skal visselig komme og skylle fram og dra gjennom; deretter skal han vende tilbake og ruste seg, helt til hans festning. Daniel 11:10.

Den historiske oppfyllelsen av vers ti er et forbilde på 1989, da pavedømmet, i hemmelig allianse med Ronald Reagan, «flommet over» og «drog gjennom» Sovjetunionen og lot bare dens festning (Russland) bli tilbake, idet Sovjetunionen (USSR) gikk i oppløsning i kjølvannet av Perestrojka.

Og ved endetiden skal Sydens konge støte sammen med ham; og Nordens konge skal komme imot ham som en stormvind, med vogner og med ryttere og med mange skip; og han skal trenge inn i landene og oversvømme og fare fram. Daniel 11:40.

Historien i vers ti representerer en gjengjeldelse for sydkongens erobring av nordkongen i 246 f.Kr., og er et forbilde på en gjengjeldelse for sydkongens erobring av nordkongen i 1798. Vers førti begynte med endens tid i 1798, da sydkongen (det ateistiske Frankrike) tilføyde nordkongen (den pavelige makt) det dødelige sår, og ble oppfylt ved Sovjetunionens sammenbrudd ved endens tid i 1989. Endens tid i 1798 er fremstilt i vers førti ved uttrykket: «Og ved endens tid skal sydkongen støte sammen med ham.» Kolonet (:) som skiller den siste delen av verset, markerer den neste «endens tid» i 1989. «Og nordkongen skal komme mot ham som en stormvind, med vogner og med ryttere og med mange skip; og han skal trenge inn i landene og oversvømme og fare fram.»

Vi vil fortsette dette studiet i neste artikkel.

«Hver nasjon som har trådt frem på handlingens scene, har fått tillatelse til å innta sin plass på jorden, for at det kunne bli åpenbart om den ville oppfylle hensikten til «Vekteren og Den Hellige». Profetien har fulgt oppgangen og fallet til verdens store imperier—Babylon, Medo-Persia, Hellas og Roma. Med hver av disse, som med nasjoner av mindre makt, gjentok historien seg. Hver hadde sin prøvetid, hver sviktet, dens herlighet svant, dens makt vek bort, og dens plass ble inntatt av en annen....»

«Av nasjonenes oppgang og fall, slik det er gjort klart på Den hellige skrifts sider, må de lære hvor verdiløs ren ytre og verdslig glans er. Babylon, med all sin makt og sin prakt, hvis like vår verden aldri siden har sett, – makt og prakt som for datidens mennesker syntes så fast og varig, – hvor fullstendig er det ikke gått til grunne! Som «gressets blomst» er det gått til grunne. Slik går alt til grunne som ikke har Gud til grunnvoll. Bare det som er knyttet til Hans hensikt og uttrykker Hans karakter, kan bestå. Hans prinsipper er det eneste faste vår verden kjenner.» Education, 177, 184.